

Iustin, biciuit și apoi decapitat pentru mărturia lui Isus Hristos, anul 168 A.D.

Iustin a fost numit fiul lui Priscus Bacchus și s-a născut din părinți greci, la Neapolis, în Palestina.

La locul potrivit am vorbit despre opiniile lui Iustin cu privire la botezul pe bază de credință și am arătat că el a fost sănătos și corect în ele. Acum, însă, se cuvine să vorbim despre nașterea sa spirituală, despre patria sa cerească și despre modul concludent în care a arătat că era un copil al lui Dumnezeu și un cetățean al cetății cerești, plin de toate bunătățile; ceea ce a apărut nu numai la începutul și progresul credinței sale, ci mai ales la sfârșit, când a mărturisit puterea ei cu moartea sa și a pecetluit-o cu sângele său.

În zilele tinereții sale, a fost instruit în filosofia platonice, în care s-a achitat atât de merituos, încât a primit numele de *Filozof*, da, a fost lăsat să creadă că învățătura sa îi va permite în curând să îl vadă pe Dumnezeu, care era scopul final al filosofiei platonice. Dar s-a întâmplat într-o zi, pe când se îndrepta spre mare, pentru a medita în singurătate la ceea ce învățase, că (după cum el însuși a mărturisit) l-a urmat un bătrân foarte sobru și blând, care, după ce a intrat în discuție cu el, în legătură cu filosofia platoniciană, l-a învățat în ce constă adevărata filosofie și fericirea, și anume în cunoașterea mântuitoare a unicului, eternului și singurului Dumnezeu nemuritor.

Când Iustin a întrebat care sunt învățătorii de la care ar putea învăța această filosofie divină, bătrânul l-a trimis la scrierile profetilor, care nu au scris după argumentele rațiunii omenești, ci, în calitate de martori siguri și infailibili, au lăsat în urmă ceea ce au văzut și auzit despre cuvintele adevărului și despre semnele și lucrările minunate ale lui Dumnezeu în mijlocul poporului său; și că toate profețiile lor cu privire la Mesia cel promis și Fiul lui Dumnezeu s-au împlinit prin venirea lui Isus Hristos, care s-a născut în timpul domniei împăratului Augustus. Prin urmare, el l-a îndemnat să se roage lui Dumnezeu, ca să-i lumineze inima în legătură cu această doctrină mântuitoare, prin Isus Hristos, fără de care nu i-ar fi fost posibil să ajungă la această cunoaștere mântuitoare.

„Acesta și multe alte asemenea discursuri (scrie Iustin) a avut acest bătrân cu mine, arătându-mi și mie cum să cresc și mai mult și cum să obțin cele necesare mântuirii. Apoi a plecat și nu l-am mai văzut. Imediat s-a aprins în inima mea o dorință arzătoare și o dragoste pentru Scripturile profeților și pentru acei oameni care fuseseră prieteni dragi ai lui Hristos, și anume apostolii. Abia atunci am devenit un adevărat filosof”.

Despre cum și de către cine, în afară de instruirea bătrânului menționat mai sus, a fost instruit și botezat pentru prima dată, sau din ce cauză și-a părăsit țara natală și a venit din Siria, Palestina sau Samaria la Roma, nu găsim nicio relatare.

După aceea a avut o dispută cu Tryphon, un evreu. Despre aceasta el însuși a scris o relatare, în care pot fi văzute opiniile sale corecte în ceea ce privește diferite chestiuni de credință, în special în ceea ce privește botezul. Despre aceasta am vorbit în alt loc.

Dar, în cele din urmă, după ce a intrat într-o controversă cu Crescens, un filozof cinic, și după ce l-a învins și l-a zăpăcit, prin puterea argumentelor divine, viața sa nesigură a început să se apropie de sfârșit, iar moartea sa sigură să se apropie. Pentru că, din această cauză, acest filosof cinic (adică câinesc), a conceput o ură atât de mortală pentru Iustin, încât a jurat să o răzbune cu moartea sa; și de atunci nu a încetat să-i întindă capcane și să-l acuze ca pe un creștin, până când și-a potolit setea de sânge cu sângele lui Iustin. Acest lucru, Tatianus, ucenicul lui Iustin, dă de înțeles în oratoria sa împotriva grecilor, într-un limbaj deloc obscur, și anume că sus-numitul Crescens nu a căutat doar viața lui Iustin, ci și pe a lui însuși. Mai mult, Photius afirmă că a gustat o moarte fericită și demnă, din mâinile lui Crescens Cynicus, cel pe care tocmai l-am menționat.

În ceea ce privește modul în care a murit: când Iustin a fost arestat, sub acuzația lui Crescens, și a refuzat cu îndrăzneală să-și abandoneze credința sau să sacrifice zeilor, a fost condamnat la moarte de Rusticus, președintele, și, după ce a fost biciuit, a fost decapitat cu toporul, în jurul anului 168 d.Hr., pe vremea domniei împăraților Marcus Aurelius și Lucius Virus, și a președintelui Rusticus, după cum se notează din Epifanie.

Referințe

Comparați *Abr. Mell. cartea I a Hist. der, fol. 37, col. 1-4, și fol. 38, col. 1-4, din Just. Apol. 2, pro. Christi.*, privind descendența și numele său; *Dialog. cum*

Tryphone Jod. Photius în Biblioth. și Jos. scal. animad. Chron. Euseb. , despre viața și convertirea sa; Iren. în lib. 1, în Bibliotheca de Vita Justini Chron. Eus. 154 d.Hr., privind sfârșitul și moartea sa; Epiph. Hæres. 26 și 46, care se referă la momentul în care aceasta s-a întâmplat. De asemenea, J. Gysii în Hist. Mart., fol. 16, col. 3, 4. De asemenea, P. J. Twisck, Chron. 2d book, pentru anul 154, pag. 42, col. 2, de la Johan. Barl. fol. 7. Grond. bew, litera A.

Notă

Această relatare a fost extrasă din cartea Oglinda Martirilor, publicată în anul 1660 de Thilemann J. van Braght, disponibilă în domeniul public.

Scopul publicării nu este pentru a susține învățăturile pe care martirii prezentați le-au urmat (care de cele mai multe ori sunt necunoscute).

Am avut în vedere doar relatarea istorică despre suferințele și martirajele la care au fost supuși cei ce au dorit să-l urmeze pe Hristos și care nu și-au iubit viața.

Scopul nostru este să încurajăm pe cei ce vor să trăiască o viață de biruință cu Hristos.